

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Toto vyznání naší důvěry v mi-losrdného Ježíše je připojováno pod jeho obraz na jeho výslovné přání. Projevil je blahoslavené sestře Faustýně Kowalské (zemřela 1938 v Krakově) zároveň s přáním, jak má tento obraz vy-padat. Zpráva o zjevení Pána Je-žíše a jeho poselství o Božím mi-lo-srdenství je tak rozšířena po ce-lém světě, že není dnes třeba našim čtenářům o nich psát. Po-kud mají zájem dovědět se o nich víc, mohou si u nás (v Matici cy-rilometodějské, Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc) objednat brožu-ru "ZNAMENÍ DOBY" (10 Kč) a při-padně i životopis blahoslavené Faustýny od mons. Klisze "Sestra Faustýna" (8 Kč). Matice rozesílá také barevný obraz Milosrdného Ježíše (na titulní straně Světla) ve formátu 24 x 30 cm (6 Kč, z technických důvodů třeba ob-jednat aspoň 5 kusů). Hodí se vý-borně k zarámování.

2. neděle po velikonocích je svátkem Božího milosrdenství. Le-tos je to 10. dubna - proto ten ob-raz na titulní straně. Podle přisli-bu Spasitele je svátek spojen s mnoha velkými milostmi: "Du-še, která (v tomto dni) přistoupí ke sv. zpovědi a sv. přijímání, do-sáhne úplného odpuštění vin a trestů." O nověné před tímto svátkem jsme psali v příloze Fati-ma k minulému číslu Světla.

V brožurě "Znamení doby" je citována téměř celá encyklika Dives in misericordia (O Božím milosrdenství) Jana Pavla II., kte-rý je horlivým apoštolem důvěry v Boží milosrdenství jako jedné z nejaktuálnějších potřeb dneš-ního lidstva. "Lidstvo nenalezne pokoje, dokud se s důvěrou ne-obrátí k mému milosrdenství," prohlásil Spasitel blahoslavené Faustýně.

Jan Pavel II. praví, že "církve dneška je si plně vědoma, že úkoly dané učením II. vatikánského konci-lu může jen tehdy uskutečnit, opře-li se o Boží milosrdenství...Ježíš Kristus učil, že člověk nejenom přijí-má a zakouší Boží milosrdenství, nýbrž káže "být milosrdný" i vůči ji-ným: "Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou"(Mt 5,7). V těchto slovech církev nachází vý-zvu k činnosti a usiluje milosrden-ství konat. I když všechna blahosla-venství Horského kázání ukazují cestu k obrácení a změně života, zvláště výmluvné je blahoslavenství o milosrdných. Člověk má přístup k milosrdné lásce Boží, pokud se sám nechá změnit tímto duchem lásky k bližnímu..."(Dives in miseri-cordia). Církve vyznává pravdu o Bo-žím milosrdenství zjevenou v Ukři-žovaném a Zmrtvýchvstalém a hlásá ji různým způsobem. Nadto se sna-ží, aby se uskutečňovalo milosrden-ství člověka k člověku. Vidí v tom neustálý předpoklad snahy o lepší a lidš-tější svět dnes i zítra. Přesto církev nesmí nikdy, v žádném oka-mžiku a v žádném úseku dějin, zvlášt v tak kritické epoše, jako je současná, zapomínat na volání o Boží milosrdenství před mnoho-tvárnými podobami zla, co hrozivě lidstvo tíží... Čím víc vědomí lidí podléhá zesvětštění a ztrácí samotný význam slova "milosrdenství", čím víc se od Boha vzdaluje a tím i od tajemství milosrdenství, tím víc má církev právo i povinnost "naléhavým voláním"(Žid 5,7) volat k Bohu o mi-losrdenství... Musí vzývat Boha o milosrdenství, jehož zjevení v kříži a zmrtvýchvstání, ve velikonočním ta-jemství vyznává a hlásá. Toto tajem-ství nejdokonaleji obsahuje zjevené milosrdenství, onu lásku silnější než smrt, silnější než hřích a každé zlo. Onu lásku, co člověka pozvedá i z nejhlubšího pádu a osvobozuje ho i od největších hrozeb. Současný člověk tyto hrozby cítí...Dnešní člo-věk si dává úzkostnou otázku, jak řešit úžasná napětí nahromaděná ve světě a zasahující do života lidí. Ne-má-li mnohdy odvahu vyslovit slovo "milosrdenství" anebo jako nevěřící nenalézá žádný tomu odpovídající výraz, musí je tím důrazněji pronést církev, a to nejen jménem svým, ný-brž jménem všech lidí dneška.

Je tedy nutné, aby vše, co jsem řekl v tomto listě o milosrdenství, se stalo nepřetržitou výzvou k vroucí modlitbě, k volání k Božímu mi-lo-srdenství pro potřeby člověka ve světě dnes...I kdyby bezpráví ve světě nad právem zvítězilo, i kdyby si dnešní lidstvo zasloužilo pro své hříchy no-vou "potopu", jako si ji zasloužila generace Noemova, utíkejme se k ot-covské lásce, zjevené nám mesiáns-kým posláním Krista a vrcholící v jeho kříži, v jeho smrti zmrt-výchvstání. Utíkejme se skrze Krista k Bohu, pamětlivi slov Mariiných v Magnificat, hlásajících milosrden-ství "od pokolení do pokolení." Vyprošujme Boží milosrdenství pro "pokolení" dneška. Církve, která usi-luje podle vzoru Marie být lidem Matkou, vyjadřuje touto prosbou svou mateřskou péči a svou upřím-nou lásku. Odtud ta velká

n u t n o s t m o d l i t b y . . .

Ve jménu Ježíše Krista, ukřižova-ného a zmrtvýchvstalého, v duchu jeho mesiánského poslání dál pokračujícího v lidských dějinách, pozved-něme své hlasy a prosme, aby se v tomto dějinném úseku ještě jed-nou zjevila ona láska, kterou Otec má a působením Syna a Ducha sva-tého se ve světě zřetelně jeví a uka-zuje se silnější než jakékoliv zlo. O to prosíme na přímluvu Té (Ma-rie), která "milosrdenství od pokolení do pokolení" nepřetržitě hlásá..." (tamtéž).

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI!

Staňte se apoštoly dobrých myšlenek, pomáhejte rozšiřovat počet těch, k nimž se dostane SVĚTLO. Ve farnosti Ostrava Vítkovice jsme udělali tuto zkušenost: Připravili jsme pod chórem na stolečku 50 výtisků Světla a malou krabičku. Duchovní správce P. A. Rusnák doporučil věřícím, aby týdeník Světlo využili k prohloubení svého náboženského vzdělání a uvědomění. Věřící všech 50 čísel rozebrali a v krabičce se objevilo více než 3,- Kč za jedno číslo. Další neděli jsme připravili 70 čísel a ukázalo se, že je to málo.

Kolik výtisků by se takto mohlo rozejít mezi věřící ve všech našich kostelích!

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

z 25. března 1994

Drahé děti,

dnes se raduji s vámi a zvu vás, abyste se mi otevřeli a v mých rukách abyste se stali nástroji pro záchranu světa. Přeji si, děti, abyste všichni, kteří jste ucítili vůni svatosti skrze tato poselství, která vám dávám, nesli ji tomuto světu, který hladoví po Bohu a po Boží Lásce.

Děkuji vám všem, že jste se ozvali v takovém počtu, a všem vám žehnám svým mateřským požehnáním.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Víra je veliký Boží dar. - Nedá se vyjmout ani uložit. Pro předání víry jsou jiná kritéria než ta lidská. Prostě víra není stav ani jednou provždy získaná lidská vlastnost. Je to zápas o nové vidění a novou cestu, kde člověk vždy znovu a znovu musí riskovat, vzdát se všech svých opor a spoléhat se jen na Boží věrnost.

Toto prožíval i Tomáš z nedělní perikopy evangelia.

Pochyboval, ale nemějme mu to za zlé. Byl člověkem, kterému nevyhovovaly věci obestřené tajemstvím a kterému se nelíbilo nic složitého. Podobal se spíše Šimonovi a Janovi, protože i on chtěl mít vždy ve všem jasno. Proto také, když po Kristově ukřižování ženy začaly rozhlašovat, že Mistr vstal z mrtvých, Tomáš se ve svém nitru rozmrzel. A když ho i sami jeho druhové ujišťovali, že je Kristus navštívil ve večeřadle a na jeho těle byly ještě jasně patrné stopy ran, Tomáš prohlásil: "Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevloží-li svůj prst do jeho ran a svou ruku do jeho boku, neuvěřím."

Nejsou to slova nedůvěřivého člověka, dokazují spíše upřímnou, otevřenou povahu toho, kdo si chce být vším zcela jist a nespokojí se s pouhým "říká se". Měl strach... a náš Pán mu přichází na pomoc. Osm dní po uvedené události se Ježíš znovu zjevuje učedníkům a ukazuje Tomášovi rány na ruku, na nohou i v boku. Tomáš se nechává unést svou velkodušnou povahou a volá, teď již úplně přesvědčen: "Pán můj a Bůh můj!" Kristus mu jeho pochybnosti nevytýká, ale v této chvíli blahoslaví ty, kdo neviděli a přesto uvěřili. Je to lekce víry a z ní vyplývá, že máme věřit i tomu, co nevidíme. Jinými slovy, že máme věřit, abychom uviděli. A tak se nebojme pochybností. Pokud se nějaké vyrodí v našem nitru, neztrácejme odvahu ptát se PROČ, v CO a KOMU VĚŘÍM? Není proč se bát. Naše víra totiž není slepá.

(j)

Věřím, Bože, ale at' věřím pevněji;

doufám, ale at' doufám odevzdaněji;

miluji, ale at' miluji vroucněji;

Ved' mě svou moudrostí, udržuj spravedlností, utěšuj laskavostí,

ochraňuj svou mocí.
Modlitba papeže Klementa XI.

POUTNÍKOVĚ ALELUJA

Aleluja znamená: Chvalte Pána! Chvalme Pána, bratři: životem i svými rty, srdcem i ústy, hlasem svým i chováním: Bůh chce, abychom říkali "Aleluja" - bez pazvuku v hlase toho, kdo zpívá. Zpívejme teď aleluja sta-rosti, abychom jednou mohli zpívat aleluja blaženosti!

A jak bych nežil v starosti, když i samo Písmo mi říká: "Což život na ze-mi není zkouškou?" Jak nežít v sta-rosti, když denodenně musím prosit za odpuštění svých hříchů a volat o pomoc v nebezpečí? A je snad křes-ťanský lid šťastný, když se mnou vo-lá: "Zbav nás od zlého?"

Zpívejme "Aleluja" uprostřed ne-bezpečí a zkoušek; zpívejme my i ostatní. "Bůh je věrný" říká apoštol, "nedopustí abychom byli pokoušeni nad své síly. "Dostal ses do pokušení: Bůh pro tebe má východisko, abys nepadl. Kázání slova tě hněte jak hrnčíř nádobu, a zkouška tě utvrdí. Při vstupu mysl na východisko, ne-boť Bůh je věrný. Žalm říká: "Pán střeží vchod i východ."

Vezmeme snad na sebe zase toto smrtelné tělo? Nikoli! Poslyš: "Přebý-vá-li ve vás Duch toho, který vzkřísil Krista z mrtvých, pak ten, jenž vzkří-sil Krista z mrtvých, dá život i vašim smrtelným tělům."

Blažené nebeské Aleluja! Už není úzkosti, není války, není nepřátel, neztratí se jediný přítel! Buď chvála Bohu tam na výsostech i zde; buď Bohu chvála! Chvála zde ve staros-tech i tam na výsostech v bezpečí! Zde musí pěvec zemřít, ale tam bude žít na věky. Zde pěje v naději; tam bude žít na věky. Zde pěje v naději; tam je majitelem. Zde je to aleluja pocestného; tam aleluja otčiny.

Dnes zpívejme, bratři, ne ještě proto, abychom se kochali odpočin-kem, nýbrž abychom si ulehčili bří-mě. Tak jako zpívá pocestný. Zpívá, ale jde dál. Nepěstuj si lenost; zpívej proto, abys pomohl svému úsilí. Zpí-vej a jdi dál. Co to je: Jdi dál? Postu-puj kupředu v dobrém. "Jsou takoví", říká apoštol, "kteří prospívají ve zlém." Ty však když jdeš, postupuješ kupředu. Postupuj tedy v dobrém, postupuj v pravé víře, postupuj v čis-tém životě. Nerozptyluj se, necouvej, nepřeslapuj: zpívej a jdi!

(Sv. Augustin: "Kázání", 256)

AM DUBEN

1. (Kněží) Aby si kněží byli vědo-mi svého zasvěcení Kristu. Ať ukazu-jí, že patří Bohu a ať dávají příklad plného života, věnovaného službě bratřím.
2. (Misionářský duch) Ať trvalé vylití Ducha svatého učiní jednotlivé církve na celém světě širitelkami mi-sijní činnosti.
3. Aby kněží a laici nacházeli ces-ty ke vzájemné spolupráci a aby tato spolupráce - nesena vzájemnou důvě-rou a pochopením - přispívala k šíře-ní evangelia.

Mohu se modlit upřímně modlitbu Páně?

*Nemohu se modlit "Otče",
když můj život nesvědčí o tom,
že lidé jsou mámi bratry.*

*Nemohu se modlit "náš",
když žiji v iluzi, že v nebi je zvláštní kout
pro mne a pro mou církev.*

*Nemohu se modlit "jenž jsi na nebe-sích",
když tak pečuji o vezdejší věci,
že nemám čas na nebeské.*

*Nemohu se modlit "posvěť se jméno Tvé",
když já, který nosím Jeho jméno,
neusiluji o svatost.*

*Nemohu se modlit "přijď království Tvé",
když toto království nevyhlížím.*

*Nemohu se modlit "bud' vůle Tvá",
když ji v neposlušnosti a zatvrzelosti
odmítám plnit, nebo ji vůbec nehledám.*

*Nemohu se modlit "jako v nebi tak i na zemi",
když nejsem ochoten postavit svůj život
do Jeho služeb.*

*Nemohu se modlit
"chléb náš vezdejší dej nám dnes",
když nejsem ochoten každý den svěřit Jeho péči.*

*Nemohu se modlit "odpusť nám naše vi-ny,
jakož i my odpouštíme našim viníkům",
když mám v srdci hořkost, závist nebo
zlobu vůči komukoliv.*

*Nemohu se modlit "neuveď nás v poku-šení,
ale zbav nás od zlého",
když se vědomě pokušení vystavuji
a nejsem ochoten
modlitbou bojovat se zlem.*

*Nemohu říci "Amen",
když se bojím, co si pomyslí nebo řek-nou lidé,
a nedodám, ať to stojí, co stojí.*

*Modlit se tuto modlitbu pravdivě
nás bude stát všechno!*

Nový život

KONGRES V LURDECH

Ve dnech od 21. do 25. října 1993 konala se v Lurdech porada Mezinárodního lékařského komitétu na téma "Uzdravení a zázraky". Kongres svolal starosta města Lurd. Sešlo se sem 500 lékařů, psychiatrů, etnologů, historiků a teologů. Šlo jim o to, jak při dnešním vývoji medicíny zaktualizovat pojem zdraví a uzdravení, stejně i kritéria, kterých se drželi při vyšetření neobyčejných uzdravení v Lurdech. Dále se jedna-lo o to, jak znovu ocenit ve všeobecném náboženském kontextu pojem zázraku ve spojení s vírou.

Po zahájení kongresu byl připomenut "jedinečný charakter fenoménu Lurd", který má svůj začátek i svou originalitu ve skutečnosti pravdivých zjevení P. Marie v roce 1858, v evangelijní čistotě Jeho poselství, ve frekvenci poutníků do Lurd, tj. pěti až šesti milionů ročně, v tom vždy 70 tisíc nemocných.

První kanonická anketa uznala "nadpřirozený charakter" 7 uzdravení "způsobených užitím vody z jeskyně, ať už jako nápoje nebo k umytí". Při tomto posudku největší váhu měl hlavně názor prof. Henri Vergera.

V roce 1884 bylo založeno Lékařské byrů potvrzení a v roce 1947 byl zřízen Národní lékařský komitét, aby tento kontroloval posudky uvedeného Byra. V roce 1954 byl přejmenován na Mezinárodní lékařský komitét.

Z 6 000 potvrzení, která byla vydána od roku 1858, církevní autority uznaly pouze 65 případů jako zázraky.

Jak prokázali O. A. Duplex a O. Lambert, zázraky se neprotiví vědě. Svědčí o činnosti Boha, který je stále přítomný ve světě, který On stvořil a vykoupil smrtí Svého Syna.

Skrytý Bůh dává nám znamení své moci i své záchranné vůle, projevuje se jako láska plná milosrdenství.

V Lurdech, zemi to evangelijní i místu, "kde dýchá Duch", objevují se stále "znamení Království", která vyžívají k obrácení a k modlitbě.

Zázrak, "darem daná intervence Boha v našem světě, aby obnovila přirozenost a pozvedla ji na úroveň Boha", vybízí především lékaře, aby s vírou a pokorou více spolupracovali s dílem Boha ve prospěch zra-něné lidskosti, "majíce nezlomné přesvědčení o vynikající a jedinečné ceně každé lidské bytosti".

(O. B. Lonversin)

"*Lourdes Magazine*" č. 1/94
přeložil prof. Dr. Josef Mana

ÚČAST LAIKŮ NA MISIJNÍM POSLÁNÍ CÍRKVE

Z promluvy Jana Pavla II. při gen. audienci 16. března 1994

Při svém setkání s věřícími v aule Pavla VI. věnoval Sv. Otec opětovně pozornost formám apoštolátu, k němuž jsou v dnešní době povoláni laici. Papež konstatoval, že potřeba laického apoštolátu, jak o něm hovoří II. Vatikánský koncil, biskupské synody a vlastně již Písmo sv. a křesťanská tradice, již v podstatě pronikla do vědomí církve, ale panuje stále nejistota co do konkrétních míst a forem této laické spolupráce.

Je to v první řadě **místní církve tvořená farnostmi**, jak o tom hovoří dekret **Apostolicam actuositatem**, kde čteme: **"Farnost nabízí zářivý příklad apoštolátu"** (AA10). Nemají-li se kněží cítit osamoceni, musejí vytvořit takové prostředí, ve kterém se laici budou **bezprostředně a přímo podílet na životě církve** (tamtéž). Laikům se nabízí možnost podílet se na rozvoji liturgie, náboženského vzdělávání a nejrůznějších iniciativních aktivit v oblasti pastorační a sociální péče, které by se měly soustřeďovat a koordinovat ve **far-ních pastoračních radách**. (srov. CL 27). Laici mohou přebírat také administrativní funkce. Je třeba, aby kněží dokázali využívat jejich občanské kvalifikace a ochoty ke spolupráci, s níž jsou připraveni aktivně přispívat na **nejrůznějších úsecích služby Božího království**.

Druhým polem působnosti laiků, kterou podtrhuje koncil, je diecéze (AA,10). Také diecéze je místní církví, která duchovním i laikům dává účast na životě všeobecné církve. Laici mohou být povoláni, aby spolupracovali v poradních, výkonných a podle požadavků biskupa i v řídicích orgánech diecéze. Především jsou to **diecézní pastorační rady**, které doporučuje ustavit biskupský synod z r. 1987, jakožto nástroj **"bezprostřední spolupráce, dialogu a poznání na diecézní úrovni"** (Cl 25). Laici by se měli stát dalšími šifiteli toho, co hlásá biskup k aktuálním problémům místní církve v náboženské i společenské oblasti. Mohou svou kompetencí pomáhat v administrativní oblasti, v řízení katechetizačních, kulturních i charitativních aktivit a v dalších oblastech vhodné spolupráce, jak ji vnuká dobrá vůle, touha po uplatnění a ochota k obětavé práci. **"Kéž Bůh probouzí stále novou energii pro pomoc biskupům a diecézím, ve které již mnoho laiků osvědčuje svou uvědomělou sounáležitost s církví, která je domovem a rodi-nou společnou všem,"** řekl Jan Pavel II. Laici se totiž musí cítit jako členové katolické církve a být osobně zainteresováni na jejím růstu a rozkvětu, jak na to upozorňuje zmíněný biskupský synod (srov. Cl 28). Církev si musí být stále vědoma, že je ze své podstaty **misijním spole-čenstvím, jehož všichni členové mají úkol a odpovědnost šířit evangelium mezi všemi národy a všemi lidmi, neboť všichni lidé - ať už si to uvědomují, nebo ne - potřebují Boha**. Mezi těmi, kdo potřebují Boha, je mnoho těch, kteří sice podle matriky jsou křesťané, ale duchovně jsou vzdálení, nevědomí, lhostejní. K evangelizaci mezi těmito potřebnými jsou povoláni především laikové a této odpovědnosti je nikdo nemůže zbavit. **"Věřící křesťané jsou z titulu své spoluúčasti na prorockém úřadu Kristově plně zapojeni do tohoto poslání církve"** (Cl 34).

Aby věřící mohli dostat tomuto svému poslání, potřebují přiměřenou přípravu jak v otázkách víry tak v problematice pastoračních metod. K tomu mají sloužit křesťanské instituty a zvláštní kursy i osobní studium božských pravd. Není nutné, aby všichni měli stejný stupeň náboženského a teologického vzdělání, ale bude nutné je vyžadovat přinejmenším od těch, kteří se při své evangelizační práci musí zabývat vztahem náboženství k vědě a kultuře.

V závěru své exhortace upozornil Jan Pavel II. na význam **zralých křesťanských společenství, která mají hluboké náboženské přesvědčení, vědomí odpovědnosti a důslednost v aplikaci víry a křesťanské lásky**. Takové společenství mohou **zevnitř** šířit evangelium ve společnosti lidí, kteří neznají Krista, Vykupitele všech lidí (srov. Cl 35). Na to by se především měla zaměřit různá bratrství, sdružení a hnutí, která se začala v církvi rozvíjet. Zvláště pak ocenil Sv. Otec ty, kteří si uvědomili toto povolání jako (specifický dar Ducha svatého, který chce v církvi způsobit nové letnice). Jejich příklad by měl přitahovat stále rostoucí počet věřících, kteří cítí osobní odpovědnost za podněcování misijní horlivosti. To je také důvod, proč Nástupce Kristův usiluje o osobní setkání se všemi národy světa, aby zde působil jako **pokorný služebník evangelia**. To je také úkol všech biskupů, kteří jako nástupci apoštolů musí hledat nové formy šíření evangelia.

Podle L'Osservatore Romano 11/94 zpracoval L. Štula

ZASVĚCENÍ

Když Jan Pavel II. vyzýval, aby-chom se celý den věnovali modlitbám za mír v Bosně, nenašel všude porozumění. V jednom mezinárodním listu bylo dokonce vysloveno mínění, že čas věnovaný modlitbě mohl znamenat opomenutí důležitých aktuálních kroků ke konečnému mírovému řešení na Balkáně.

"To ukazuje na úplnou nezralost našeho křesťanského vědomí," řekl naproti tomu jeden severoněmecký kněz. "Kdykoliv projednávám s mladými křesťany nějaký palčivý problém, první spontánní reakcí je: Tu se musí něco udělat!" Je tu dobrá vůle, ale neuznává se prioritou, přednost modlitby.

Ve skutečnosti je to jedině Bůh, který působí, který hvězdám dává pohyb, semenu dává vzrůst a vykvést, který probouzí lásku, dává život. Člověk sám ze sebe nezmůže nic. Z prachu byl vzat a v prach se rozpadne.

Máme-li řešit problém modlitby, neznamená to zřeknout se každé aktivity, nýbrž především navázat styk s Bohem: Jedině On doopravdy působí. On je tím mocným proudem, který dává sílu a energii. Člověk může v nejlepším případě hrát roli inženýra -vodaře, který tento mocný proud usměrňuje a rozvádí po vyprahlé zemi stavbou kanálů. Ale jenom ten může využít síly proudu, kdo zná jeho zákony, kdo má důvěrný vztah k zákonu lásky, oběti, odevzdání.

Před deseti lety - 24. března 1984 - svěřil Jan Pavel II. na Svatopeterském náměstí v Římě Matce Boží lidstvo a Rusko: Byla to odpověď na její požadavek: sama jej vznesla v r. 1917 ve Fatimě. Když se ohlížíme zpět, je to doslova otřesné, jak církev váhala splnit toto přání. V r. 1984 dal papež donést fatimskou sochu do Věčného města, aby vykonal tento slavnostní akt zasvěcení. O rok později přišel v Rusku k moci Gorbačov a o několik roků později se zhroutil sám komunistický systém. Racionální bude mít zábrany uznat nějaký vztah mezi zásvětným aktem a zhroucením komunismu.

Jde o akt vůle člověka, o "jasné rozhodnutí se pro Boha", jak to velmi často vyjadřila Panna Maria v Medjugorje. Rozhodnout se pro Boha uvolňuje stavidla nebe! Je to ANO k Božím plánům spásy, i v podrobnostech, např. ANO k Neposkvrněnému Početí, k tomu velkému pohoršení i pro mnohé křesťany a teology dnešní doby. Snad právě v tom je vysvětlení té jalovosti dnešní lidské společnosti, na kterou si tak často stěžujeme. Za-světit se znamená dát se k dispozici, znamená to vnitřní souhlas, souhlas srdce ke skutečnosti, že je to Bůh, který je všechno ve všem, jediný, který sám všechno působí.

Alfons Sarrach

UMĚNÍ ODMÍTNOUT

Bůh se člověka dotýká událostmi všedního života. Svatý Tomáš Akvinský napsal: "Miluj svůj osud, neboť skrze něj Bůh prochází tvou duší." Přesto by bylo pošetilé namlouvat si, že všechny životní podněty přicházejí jen od Boha. Bůh nejen koná, vede, odpovídá na naše modlitby a zachraňuje, ale často také jenom dopouští. Nechává na člověka, aby se v různých zkouškách osvědčil, aby se rozhodoval, aby myslel.

Nesprávná aplikace myšlenky, že všechno pochází od Pána, by mohla vést k tomu, že člověk zcela pasivně podléhá okolnostem, nabídkám nebo tlaku jiných lidí. Aniž si to uvědomuje, nechává sebou snadno manipulovat a stává se hříčkou osudu a figurkou na šachovnici zájmů lidí svého okolí. Týká se to nejrozličnějších nabídek a požadavků. V domněnku, že jde o pokyn od Pána, člověk nadšeně souhlasí s každým návrhem, který jen trochu vypadá jako užitečný, mravní či dokonce křesťanský. Výsledkem je horečná aktivita, přemíra akcí, úkolů a činností, které se vzájemně překrývají, a nakonec uštvání, vnitřní nepokoj, úpadek duchovního života.

"Ne všechno prospívá," říká Písmo (1 Kor 6,12). Jednou z vlastností potřebných pro dobrý křesťanský život a zachování správné životní orientace je i umění - nebo někdy též odvaha - odmítnout. Umění použít svobodně vůle a dokázat říci bez dlouhého zdůvodňování a ospravedlňování nejen ANO, ale též NE. Ne-pojeď, nezúčastníš se, nepřijdu.

Když tě život postavil před rozhodnutí a nemáš jistotu, modli se a Bůh ti dá světlo poznání. Nebo mu aspoň nabídni svůj vlastní nejlepší názor "k přezkoumání" a řekni mu: "Pane, není-li to Tvá vůle, zastav mne!" Jeden mladý člověk mi vyprávěl, jak jej po této modlitbě Pán zastavil na jeho svévolné cestě dokončením pádem z motocyklu. "Ani jsem bolest zlomené ruky nevnímal," popisoval svou zkušenost, "jen jsem se radoval, že jsem zase na místě, kde mne chce mít Bůh."

Nabídky osudu někdy vyžadují i odmítnutí. (vc)

MODERNÍ PŘEMYSLOVNA

V úterý 8. února 1994 se v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě konala mimořádná slavnost. Biskup František Lobkowicz, břevnovský arcipát Anastáz Opasek a dalších asi 15 kněží celebroidli slavnou mši svatou v den tisícilho výročí smrti zaklada-tekly svatojiřského kláštera Přemy-slovnly Mladly, která zde byla uctívá-na jako blahoslavená nebo i jako svatá Milada.

Postava této historiky velmi uznávané a vážené, avšak lidem té-měř zapomenuté české princezny v sobě skrývá pro nás cenný poklad: odpověď na celý, zdánlivě tak roz-sáhlý, složitý a popravdě choulos-tivý problém postavení a uplatnění žen ve společnosti a v církvi. Vždy bylo jasné, že ženy starající se o své rodiny mají své vzory ve sv. Ludmile a blah.Zdislavě, zatímco ty, jež pečú-jí o chudé, nemocné a postižené ma-jí "svou" svatou Anežku. Existuje však pro ženy ještě ona "třetí cesta"? Je opravdu správné, aby ženy pra-covaly ve veřejném životě, aby se i v církvi angažovaly tak, že využijí nejen svých praktických schopností, ale zvláště svého intelektu a vzdělá-ní? Není v tom skryt destruktivní fe-minismus?

Mlada nám dává jasnou odpověď. Ne slovy, ale svým vlastním životem. Její odkaz nebyl nikdy tak aktuální jako dnes! Ona sama je krásným a obdivuhodným vzorem zvláště těch českých dívek a žen, které se chtějí vzdělávat, aby jiné vzdělávaly, které i svou inteligenci chtějí dát do slu-žeb církvi a vlasti.

Ztišime-li se, slyšíme i přes deset století Mladin jasný hlas: Ano, muži i ženy mohou pro budoucnost své církve i svého národa vykonat veliké věci nejen svýma rukama, ale i svým rozumem. Mohou proto dosáh-nout významných postavení, dokon-ce i slávy. Ale to vše bude dobré, krásné a prospěšné jen tehdy, když nám právě o tyto věci nepůjde. Když se nebudeme dožadovat postavení a úřadů, jež nám nemohou příslušet. Když vše budeme konat s pokorou, ochotou, poslušností, v duchu sebe-darování, ale i se střízlivou a umír-něnou myslí. Se zápallem, ale i s vě-domím svých lidských (mužských nebo ženských) mezí, vzájemným doplňováním, čili vytvářením a re-spektováním prostoru pro druhé. A zejména ve stálé podřízenosti Svaté-mu Otci a biskupům, tak, jak oni sami to potřebují a chtějí.

Čím nás Mlada vlastně oslovuje? Z dějin toho o ní víme málo, to nám však jako odpověď na dnešní palči-vou "ženskou otázku" i mnohé jiné problémy úplně stačí. Z těch několi-ka životopisných údajů můžeme snadno vyčíst, jak veliká je její osob-nost, jak obdivuhodné bylo její dílo vzhledem k tehdejším poměrům. Je až téměř nepochopitelné, jak "mo-derně" dokázala jednat dívka v tem-ném 10. století, kdy poměry u nás i v okolních zemích byly ještě převáž-ně barbarské.

Tato čistá panna byla dcerou "bratrovraha", Boleslava I. Duchem se však podobala spíše svému strý-ci, Václavovi. Právě ona podnikla náročnou cestu do Říma, kde u pa-peže vyjednala zřízení pražského biskupství (jež pak zahrnovalo nejen Čechy, ale i Moravu a rozsáhlá úze-mí na východ od ní). V Římě také vstoupila do řádu sv.Benedikta a stala se tak první českou řeholnicí. V Praze pak založila první český klášter, v němž žila až do své smrti jako abatýše Marie.

Svého postavení využívala i k podpoře a ochraně prvního bis-kupa české krve, sv. Vojtěcha. To vůbec nebylo lehké, neboť Vojtěch patřil mezi ty biskupy, kteří hlásají Kristovu nauku vhod i nevhod, přesvědčují, napomínají, domlouvají (1 Tim 4). Dosáhla sice vysokého po-stavení v církvi; neměli bychom však přehlédnout, že se pro ni zača-la angažovat ještě jako příslušnice laického stavu. Přitom tato "moderní katolička" patří mezi nejstarší známé Přemyslovce, do doby počátků na-šich národních dějin.

Pokud tedy dnes někdo svou čin-nost, smýšlení nebo požadavky zdů-vodňuje tím, že je "jiná doba", doba moderní, nejspíš neuvažuje správně. Důvodem pro aktivitu laiků či vzdě-lání žen není doba, nýbrž něco zcela jiného. Neplatí dnes jiné zásady než dřív. Nezáleží vcelku na tom, je-li doba "premoderní", moderní či post-moderní. Lidé jsou dnes, jako před tisíci lety, v podstatě stejní. V každé době má proto každý z nás s poko-rou dělat to, co církev a všichni naši bližní skutečně potřebují.

Vít Cigánek

AMERICANA

V poslední době jsme na pultech našeho knihkupectví mohli spatřit zajímavé dílo Ria Preisnera: Americana. Autor v něm charakterizuje at-mosféru v USA očima věřícího člo-věka - tedy svýma - a srovnává ji s Evropou, zvláště s enklávou pod vládou bývalého komunistického re-žimu. Líčí své naděje a představy člověka, který nalézá ideovou a ži-votní záchranu v církvi a Spojené státy považuje za nový svět, za vzor moderní nové doby, svět svobody a morálních hodnot. Prožívá však zklamání, neboť se přesvědčuje na vlastní kůži, že Spojené státy nejsou tou zemí, jež by byla vzorem pro vě-řícího křesťana, pro člověka toužící-ho po vyšší rovině v kultuře ducha - kulturnosti samotné, etice a vzta-hu k duchovním hodnotám. Vidí, že Spojené státy jsou zemí netušených možností, ovšem pro člověka dravé-ho a podnikavého, u nějž jsou stře-dem zájmu peníze a zase jen peníze. Cítí averzi k tomuto světu materia-lismu, liberalismu, světu obchodu, vykonstruovaných hrdinů, vůdců sekt a roztodivných společností, od-vrací se od přehršle krámků, hro-mad špíny a chaosu jakožto dopro-vodného syndromu, ale na druhé straně rozumově chápe tuto skuteč-nost a porovnává. Zakouší svobody, ale i odcizení. Prožívá něco, s čímž není snadné se jen tak vyrovnat. Přichází z totalitního systému, který odsuzuje a přes všechna zklamání se dovede vžít do nové situace, ne-

přestává považovat komunistickou ideologii za zcestnou a zavrženíhodnou. Odsuzuje socialistickou ekonomiku a tvrdí, že to není žádná ekonomika; zamýšlí se i nad otázkou kultury, chápání přírody a přírodních věd, politickými a náboženskými aspekty. Autor připomíná také osobnosti našeho předválečného duchovního obrození a také se zabývá specifícností katolické církve za socialismu, která ne vždy byla pochopena.

Nelze přehlédnout, že z autorova pohledu vyvěrá jistý nadhled, pramenící z faktické odlišnosti dvou myšlenkových světů střetávajících se s názorovým postojem jeho samého - věřícího člověka, emigranta a odpůrce komunistické ideologie. S širším záběrem stírá iluze o kapitalistickém světě a staví Západ - respektive Spojené státy - v zorném úhlu, jak se jeví věřícímu člověku upřednostňujícímu vyšší morální a duchovní hodnoty nad materiálními. Přes veškerou stručnost, s níž je uvedena problematika načrtnuta předpokládá náročný text tohoto díla u čtenáře již jistou schopnost orientace a domýšlení souvislostí. Tato skutečnost ne náhodou čtenáře provokuje k otázkám a zamyšlení. Je skutečně kultura v kapitalistickém systému přinejlepším "neutrální"? Je pravda, že "ve světě dnes neexistuje žádná jiná duchovní moc, která by byla schopna vytvořit humánní kulturu a civilizaci, než křesťanství vystavené tlaku totalitarismu a jeho ideologii"? Lze skutečně o socialismu říci, že nemá žádný hospodářský systém? Ale také je možné, aby v něm snů a svobody byl "retardovaný" názor na přírodní vědy? Příroda chápána jako zboží? Názory, jež vyvolávají děs a mrazení a na druhou stranu i obdiv vůči autorovi, že nepodlehli pocitu zklamání. V každém případě pozoruhodné dílo, stojící za přečtení, i když možná nějakou tu kapitolu přeskočíme.

RNDr. Tomáš Dacík

Rudolf Závodný

PROSBA

Nedej mi usnout
v sedě
jako apoštolům
v zahradě.

Nedej mi usnout
vstojem
co hlídce
na hradě.

Ze všech
tří nocí
dej probdít
aspoň dvě.

Smělý jsem,
že už se teď zvu
ke hlídce poslední -
té u hrobu?

UČEDNÍCI, JDOUCÍ DO EMAUZ

Proč byli smutní? Jejich srdce bylo rozdělené - byla v něm láska i pochybnost. Kdyby tam byla jen láska, pak by nebyli smutní. Pán je spravedlivý. Odměňuje lásku, trestá tvoji pochybnost.

Nakolik o něm mluvili, zjevoval jim svou přítomnost. Šel s nimi, ale poněvadž o jeho zmrtvýchvstání pochybovali, skryl jim vzezření, podle něhož by ho mohli poznat. Zkoušel je: Měli mu ukázat lásku jako k přátelům. Ve zkoušce obstáli - zvali ho přátelsky "Zůstaň s námi." A přinutili ho. Jinak by býval šel dál.

Co z toho plyne? 1. Nejlepší a nejjistější cesta k srdci Kristovu je bliženská láska. 2. Nejlepší prostředek k poznání Pána je panis eucharisticus - eucharistický chléb. A dobrá příprava k rozhovoru s Pánem je rozjímání Písma sv. "Zda v nás nehořelo srdce, když k nám mluvil na cestě a otvíral nám smysl Písma?"

P. Ant. Šuránek

Víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí. Proto neklesáme na my-sli, když vnější člověk umírá. Neboť naše nynější bolesti jsou pomíjející, sjednávají nám v ne-smírné míře věčnou slávu.

Sv. Pavel

JE ČAS NAŠIM NEPŘÍTELEM?

Máme stále málo času? - Není di-vu, v dnešní době má dost času má-lokdo. Jde tedy o to, zdali tento ne-příznivý stav v našem životě můžeme nějak změnit.

Jak víme, každý ze své vlastní zkušenosti, existuje zákonitost, ve které čas vůbec nerespektuje naše chtění: Prožíváme-li příjemné chvíle a chceme, zcela pochopitelně, aby byly co nejdelší - utečou téměř bles-kově. V opačném případě, když pro-žíváme chvíle nepříjemné a chceme, aby byly co nejkratší - nekonečně se táhnou, jakoby se nechtěly hnout z místa.

Tuto zákonitost zajisté změnit ne-můžeme; co můžeme změnit, to jsou ta naše chtění. Je to moudrá snaha: nesnažit se pořád měnit to, co měnit nejde a všechno svěřovat a obětovat Bohu, nejlépe prostřednictvím Pan-ny Marie. Také svá chtění a svůj čas tedy darujeme Pánu; vždyť on je také Pánem času. Zbavíme se tak velké-ho břemena a životem se nám půjde daleko lehčeji a půjdeme ve větší po-hodě.

Také je nutné, pokud to jen tro-chu jde, nedat se strhnout ke spě-chu - zbytečně nespěchat. Vždyť na-konec zjišťujeme, že to naše spě-chání bylo, téměř vždy - škodlivé. K tomu sv.František Sáleský: "Těžko bude dobré to, co děláme v překot-ném spěchu. Ať je nám to upozor-něním, abychom vždycky pracovali v klidu a pohodě." Z toho je jasné, že překotným spěchem čas nezíská-me, ale vždycky ho ztratíme.

Čas nám byl propůjčen pouze na přechodnou dobu. Snažme se žít te-dy tak, aby byl naším přítelem.
V.D.

Vědět, že mne tolik miluješ, můj Bože a... přece jsem se z toho nezbláznil!

Pane, kéž nacházím správ-nou míru a váhu ve všem... je-nom ne v Lásce.

Josemaría Escrivá de Balaguer

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Chtěl bych poopravit některé údaje z dopisu Dr. Stanislava Haná-ka "Nejdůležitější modlitba" z č.10 Světla.

Především nesnažte se vymazat Slezsko z mapy. Zlaté Hory neleží na severní Moravě, ale ve Slezsku. A až do dob nedávných patřilo toto Slez-sko k vratislavské arcidiecezi, po válce pak vytvořil papež Pius XII., Apoštolskou administraturu v Čes-kém Těšíně. Prvním a bohužel i po-sledním apošt. administrátorem byl prel. Dr. František Onderek. Až do konce války byl ve Vidnavě, nedale-ko Zlatých Hor, kněžský seminář.

Nevím, na čí popud byla za dob o. biskupa Vrány apoštolská admi-nistratura zrušena a my jsme byli přivtěleni k olomoucké arcidiecezi. Jak jinak by vše vypadalo, kdyby-chom zůstali samostatní! Tak tedy Zlaté Hory ve Slezsku!

Další věta: "Po roce 1948 přišel zákaz bohoslužeb a pouti..." Když jsem se v roce 1954 vrátil z PTP, ne-mohl jsem se vrátit jako farář do své farnosti v Bohumíně 1, ale byl jsem poslán z trestu do pohraničí a to do Zlatých Hor. To byla ještě zachovalá farnost, v náboženství přes 250 dětí! a v poutním kostele Panny Marie Pomocné "Maria Hilf" se v letních měsících konaly pravidelně mše sv. Poutní dům již byl zničen, fungovala ještě restaurace u kostela, patřící farnímu úřadu. Poutníci přijížděli z Těšínska, hlavně pak z Hlučínska, Opavska. Z Moravy nanejvýš turisté, neboť oblast byla hojně navštěvo-vána turisty.

V r.1956 byl přístup k poutnímu kostelu zakázán a teprve od toho ro-ku přestaly pravidelné bohoslužby a poutě. Kostel, kapličky, křížová ces-ta, restaurace vše chátralo, já jsem byl zase trestně z pohraničí přeložen do Vratimova. Později přišel pokus P.Nečase kostel opravit, ale všechno úsilí skončilo totálním zničením kos-tela i všeho, co bylo

okolo něho. Dí-ky Bohu, že se našli ctitelé marián-ští, kteří zvedají kostel z trosek do nové podoby a je naší povinností, abychom toto poutní místo obnovili! Pomáhejme finančně a všichni mod-litbou!

Mons. Miloslav Klisz

PŘEROVSKÝ DĚKANÁT BUDUJE PASTORAČNÍ CENTRUM

Po politickém zvratu v listopadu 1989 se rázem počaly zjasňovat též obzory v náboženském životě.

Nejen katolíkům, ale i všem dal-ším křesťanům zazářila jiskra no-vých nadějí: otevřeně vyznávat víru v Krista.

Postupem času iniciovalo několik věřících v Přerově ustavení Farní rady při ř.-k. děkanském farním úřadě v Přerově, jejímž úkolem bylo mimo jiné zajištění aspoň provizor-ních prostor pro svá jednání, schůz-ky členů scholy CANTATE, nově za-loženého Klubu křesťanské mládeže, výuku náboženství a další akce du-chovněvýchovného rázu. Navíc se už tehdy uvažovalo o znovuobnovení činnosti CHARITY s katolickou orientací, ženy a dívky projevovaly zájem o zřízení mariánských družin, společenství katolických pedagogů a jiných aktivit. Děkanský farní úřad se snažil vyjít všem zainteresovaným vstříc, leč ani po adaptacích míst-ností na faře nebylo možno všem zá-jemcům vyhovět. Farní rada za spo-lučasti pana děkana proto navázala jednání s činiteli Městské rady Pře-rov, která souhlasila se zbouráním zcela zdevastovaného objektu "VLASTY" a následnou stavbou no-vého domu Pastoračního centra.

Podnětným impulsem pro podni-katelskou sféru (a to nejen z řad prokatolických příznivců) se jeví sponzorování těchto nevdělečných charitativních a humánně-pedago-gických aktivit. Dle znění zákona číslo 586/1992 Sb., O daních z příj-mů, a předpisů souvisejících s tímto zákonem (z roku 1993), smí soukro-mí podnikatelé-sponzoři, t.j.fyzické osoby - odčítat od základu daně z příjmu hodnotu darů, poskyto-vaných výhradně na účely, vymezené § 15 (odstavec 8) a § 20 (odst.4), což se týká i pastoračně-pedagogického účelu zmiňované stavby.

Starší pamětníci nám jistě potvr-dí, že z vděčnosti farní obce bývala jména štědrých dárců (donátorů), kteří přispěli na výstavbu církevních objektů značnější sumou, "zvěčně-na" na paměť budoucím generacím buď na mramorových deskách, nebo na oknech těchto objektů.

I Vaše jméno, eventuálně jméno Vaší firmy, může být tak presento-váno!

Veškeré finanční dary na přerov-ské Pastorační centrum lze pouká-zat na účet Řím.-katol. děkanského farního úřadu Přerov u Investiční banky Přerov, číslo účtu 10 57 199/51 00 - IČO zní: 45 180 199.

František Cigánek

PÍSMO SVATÉ V ŽIVOTĚ CÍRKVE

Jak známe dokumenty II. vati-kánského koncilu?

Motto: Koncil sice nechtěl defino-vat nová dogmata, ale věroučné kon-stituce jsou výroky nejvyššího uči-telského úřadu církve, které zavazují svědomí katolických křesťanů i těch, kteří jsou pověřeni vyučováním.

(Karl Rahner)

Věřoučná konstituce O Božím Zjevení vznikala před více než 30 lety. Má 6 kapitol, které se zabývají podstatou Zjevení, jeho předáváním, inspirací a interpretací, charakterem Starého a Nového zákona a na závěr hovoří **o Písmu svatém v životě církve**. V nedávném rozhovoru si Sv. Otec posteskl, že ve srovnání s jinými církvemi zaostáváme v post-ní praxi. Totéž by se však dalo říci, pokud jde **o praktickou znalost a aplikaci Pisma svatého**.

Připomeňme si blíže závěrečnou kapitolu konstituce Dei Verbum (čl. 21-26), která může být pro nás užitečným podkladem k vážnému za-myšlení, jak se nám daří tuto kon-stituci uvádět v život.

Církev měla vždy v účtě Boží Pís-mo stejně jako má v účtě Tělo Páně, vždyť - především v posvátné liturgii - bez ustání bere a podává věřícím chléb života jak ze stolu Božího slo-va tak ze stolu Kristova Těla. Písmo svaté spolu s posvátnou tradicí měla církev vždy za nejvyšší pravidlo své víry, neboť Písmo svaté, **Bohem vnuknuté** a jednou provždy zrna-menané, podává **nezměnitelné slo-vo samého Boha** a v slovech pro-roků a apoštolů dává zaznívat hlasu Ducha svatého. Je tedy zapotřebí, aby se všechna církevní kázání i křesťanská zbožnost živily a řídily Písmem svatým. V posvátných kni-hách totiž Otec, jenž je na nebesích, vychází s láskou vstříc svým dětem a

rozmlouvá s nimi. Boží slovo má proto takovou sílu a moc, protože je pro církev oporou a životem a pro její děti **posilou víry, pokrmem du-še a čistým a trvalým pramenem duchovního života.**

Věřícím křesťanům musí být **do-kořán otevřen přístup k Písmu svatému.** Boží slovo má být přístup-né všem dobám, proto se církev s mateřskou pečlivostí stará, aby byly pořízeny **dobré a správné pře-klady** do různých jazyků. Jsou - li vypracovány ve spolupráci s odlou-čenými bratry, jestliže se ukázalo, že je to vhodné a církevní autorita k to-mu dala svolení, mohou jich použí-vat všichni křesťané.

Církev, snoubenka vtěleného Slo-va, poučená Duchem svatým, snaží se dosáhnout stále hlubšího porozu-mění Písmu svatému, aby mohla své děti neustále **živit Božím slovem.** Proto také náležitě podporuje stu-dium svatých Otců jak východních tak západních, stejně jako studium posvátných liturgií. Proto je povin-ností katolických exegetů a jiných pracovníků v oboru posvátné teolo-gie, aby pod dohledem učitelského úřadu církve v těsné spolupráci při-měřenými metodami zkoumali a pře-kládali Písmo svaté tak, aby co nej-více služebníků Božího slova mohlo Božím lidu s užítkem poskytovat pokrm Písma, který by **osvěcoval mysl, posiloval vůli a rozněcoval srdce lidí k Boží lásce.**

Posvátná teologie se opírá o na-psané Boží slovo a současně o po-svátnou tradici jako o trvalý základ. Z něho získává pevnou posilu a z něho se stále omlazuje tím, že ve světle víry zkoumá všechnu pravdu obsaženou v Kristově tajemství. Pís-mo svaté je Bohem inspirováno, a proto obsahuje opravdu Boží slovo. Má být tedy dušič posvátné teologie. Ve slově Písma nachází zdravou vý-živu a svatou svěžest také služba slova: pastorační promluvy, kate-cheze a všechna křesťanská výuka, v níž má mít liturgická homilie své přední místo.

Proto všichni příslušníci duchov-ního stavu, především Kristovi kněží a všichni ostatní, kteří se jako jáhni, katecheté, řádně věnují službě slova, musí zůstat v trvalém styku s Pís-mem, aby se nikdo z nich nestal "je-nom navenek povrchním kazatelem Božího slova, kterému nikdo nena-slouchá" (sv. Augustin) . Posvátný sněm naléhavě a důrazně vybízí všechny věřící, aby častým čtením Písma svatého získávali "nesmírně cenné poznání Ježíše Krista "(Flp 3,8). Vždyť neznat Písmo znamená neznat Krista" (sv. Jeroným). Ať tedy rádi přistupují přímo k posvátnému textu jak prostřednictvím posvátné liturgie, tak ve zbožné četbě nebo za pomoci **vhodných vzdělávacích za-řízení** nebo jiných prostředků. Ať pamatují, že četba Písma svatého má být provázena modlitbou, aby se stala rozhovorem mezi Bohem a člo-věkem. Neboť "jeho oslovujeme, když se modlíme, jemu nasloucháme, když čteme božské výroky" (sv. Am-bož).

Církevní představení, "kteří ucho-vávají apoštolské učení", (sv. Irenej) ať vhodně pečují o svěřené věřící a učí je správně využívat biblické kni-hy, především pak Nový zákon a na prvním místě evangelia, za pomoci vhodných překladů posvátných tex-tů opatřených nutnými a dostateč-nými vysvětlivkami, aby děti církve braly Písmo svaté do ruky s užítkem a byly proniknuty jeho duchem.

Kromě toho ať se postarají o vy-dání Písma svatého i pro nekřesťany opatřená přiměřenými poznámkami a upravená pro jejich poměry. O je-jich účinné šíření ať se moudře a všemi způsoby starají duchovní pas-týři i křesťané všech stavů.

Tak tedy čtením a studiem po-svátných knih "ať se šíří slovo Boží a ať je oslaveno"(2 Sol 3,1) a poklad zjevení svěřené církvi ať stále více naplňuje lidská srdce. Jako z vytr-valé účasti na eucharistiucké oběti vyrůstá život církve, tak smíme dou-fat v nový podnět pro duchovní život ze zvýšené úcty k Božím slovu, které "zůstává na věky" (Iz 40,8; srov. 1 Petr 1,23-25).

Z Dei Verbum vybral P. Petr Dokládál

SPOLEČENSTVÍ BLAHOSLAVENSTVÍ

Společenství Blahoslavenství, za-ložené roku 1973 bratrem Efraimem (dnes čtyřiačtyřicetiletým, ženatým, stálým jáhnem) pod názvem Spole-čenství Lva z Judy a Obětovaného Beránka, před nedávnem oslavilo své dvacáté narozeniny. Je to tedy spole-čenství nové. Narodilo se ve Francii v počátcích katolické charizmatické obnovy. Ač tak mladé, je je již mezi-národní, neboť dne se z jeho dobré padesátky domů polovina nachází za hranicemi Francie, téměř ve všech světadílech. V červenci 1991 se s po-žehnáním olomouckého arcibiskupa Mons. Vaňáka zrodil dům na Moravě, v Dolanech u Olomouce, ve stínu ma-riánské svatyně na Svatém Kopečku.

Toto římskokatolické společenství s kanonickým statutem CHRISTIFI-DELIUM CONSOTIATIO sdružující vedle sebe kněze a laiky se už při svém zrodu nechalo oslovit Karmelem a vstoupilo do jeho školy modlitební-ho života. Kromě svatého Jana od Kříže a svaté Terezie Avilské, kteří jsou našimi učiteli života modlitby, se necháváme vést zejména svatou Tere-zií od Dítěte Ježíše a svaté Tvoře (z Lisieux).

Spiritualita Společenství je kon-templativní a misionářská současně. Charakterizovat ji lze jejími nosnými liniemi:

1. Aktivní každodenní účast na slavení eucharistie a každodenní adorace Nejsvětější svátosti, která je vy-stavena od ranních chval do nešpor, ze čtvrtku na pátek i celou noc - jako výraz naší touhy bdít s Pánem v Getse-mane a modlit se za spásu mnohých.

Každý člen Společenství adoruje minimálně hodinu denně.

2. Pevné zakotvení, mimo jiné, v průsečíku "malé cesty" svaté Terezie z Lisieux s cestou "Mariina tajemství" svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu. Růženec a zásvětná modlitba k Panně Marii mají v každo-denním životě Společenství své pevné místo.

3. Synovská poslušnost papeži a našim biskupům. Svě poslání chápe-me v duchu svaté Terezy, která chtěla "být láskou v srdci církve."

4. Hluboké sepjetí s židovskými kořeny křesťanské víry a povolání zkoumat tajemství Izraele a modlit se za osvícení vyvoleného lidu.

5. Konečně je třeba poznamenat, že toto společenství, dítě Druhého va-tikánského koncilu a jeho eklesiolo-gie, sdružuje vedle sebe kněze, jáhny, zasvěcené muže a ženy, a také rodi-ny. Každý dům spadá pod pravomoc představeného, jímž nemusí být vždy kněz.

Více se o historii a povolání tohoto nového společenství můžete dočíst v knize zakladatele Společenství, bratra Efraima "Neskoré dažde" (Se-rafín Bratislava, 1991).

Bratři a sestry z dolanského domu Společenství vedle svého kontempla-tivního života též začali s apoštolá-tem, který budou dál rozvíjet. Kromě působení ve farnostech (vyučování nábo-ženství, představený Společenství je kaplanem ve farnosti, drobné služby pro staré a osamocené lidi, apod.), takřka stále přijímáme lidi z okolí i vzdálenějších koutů země, kteří u nás chtějí strávit několik dní a sdí-let náš život práce a modlitby. Na po-zvání modlitebních společenství nebo církevních institucí, pořádáme reko-lekce nebo semináře obnovy víry apod.

Rovněž se staráme o to, aby byly překládány knihy našich komunit-ních autorů do češtiny nebo sloven-štiny). S tituly vás seznámíme příště.

Ve svém apoštolátu, který je vždycky jenom plodem našeho kon-templativního života, toužíme zůstat otevření a být stále víc vnímavější na vše, k čemu nás Pán vybízí a co od nás očekává.

Etienne Richer představený domu Spole-čenství v Dolanech

Naše adresa:

Dům Marie Matky Jednoty

Společenství Blahoslavenství

783 16 Dolany tel. 068/916 129

Jásavý zvuk zvonů valí se krajinou. V srdcích věřících probudila se náhle radost: "Vstalt' jest Kristus." Raduj se křesťane! Po dnech smutku na-stal den nejčistší radosti. Ticho hrobu přemohlo jásavé "Alelu-ja".

E. Žák

TAJEMNÉ DÁLKY OTAKARA BŘEZINY

Před 65 lety zemřel v Jaromě-řicích nad Rokytnou přední český básník, zastánce realismu Otakar Březina, vl.jménem Václav Jebavý, syn obuvníka v Počátkách. Pocházel z početné rodiny a jeho životní cesty byly klikaté a namahavé. Nebylo do-statek prostředků na studia, která byla jeho snem a proto měl jít na ře-meslo. Jelikož byl tělesně slab, mu-sel třetí měšťanku opakovat a jeden rok počkat. Pro bystrého hochu to nebylo příjemné, ale ten rok přinesl šťastný obrat. Šlechtný kněz P. Trubl poznal jeho velké nadání, ujal se ho a přemluvil rodiče, aby Václava nechali vystudovat nižší reálku v Telči.

Ředitel reálky si tak vážil mladé-ho studenta, že ho přijal za domácí-ho učitele, poskytl mu zdarma byt, stravu a osobně rozvíjel jeho vše-stranné vlohy. Václav se učil italsky, polsky, latinu, skládal a otiskoval své první verše v časopisech Orel, Orlice, Vesna, Niva, později v Lumí-ru, Moderní revui, Novém životě, Sborníku pro filozofii a Rozhledech. Na těchto prvotinách měli zpočátku vliv básníci, s nimiž se od dětství v Počátkách stýkal (J. Zeyer, J. V. Sládek) nebo jejichž verše dy-chtivě četl (S. Čech, F. L. Čelakovský aj.).

Po maturitě působil jako podučitel na obecné škole v Jinošově u Ná-měště n/Oslavou. V roce 1888 složil na učitelském ústavě v Praze dopl-ňovací zkoušky a pak učil na obecné škole v Nové Říši. Pro další básníko-vu tvorbu měla Nová Říše rozhodu-jící význam. Věnoval se četbě a studiu křesťanských filozofů a mo-derních francouzských literátů. Bo-hatá knihovna zdejšího premon-strátského kláštera byla pro něho stále otevřená a tak tuto příležitost plně využíval. Později vyučoval na měšťanských školách v Jaromě-řicích n/Rokytnou a od roku 1925 zde trávil léta odpočinku.

Březinova tvorba se příznivě roz-víjela, měla široký záběr, tajemné dálky, meditace, vzpomínky na do-mov a dětství. Uvědomoval si souvis-losti veškerého dění a jeho myšlení jde vzhůru ke hvězdnému nebi. Brzy se přiklání k symbolismu, umělec-kému směru, který se symboly ope-ruje jako se základními prostředky výrazu a poznání. Z O. Březiny se stal velký básník a jeho symbolická poezie učinila český jazyk majestátním a velkolepým. Jeho časopisecké uplatnění pod pseudonymem Václav Danšovský brzy přestalo a zahájeno knižní vydávání celých sbírek (Ta-jemné dálky, Svítání na západě, Vět-ry od pólů, Stavitelé chrámů, Ruce). Z prózy vydána Hudba pramenů a později z textových pramenů zpra-cován soubor esejů Skryté dějiny. V r.1890 začal hluboce přemýšlet o smyslu života, neboť mu náhle zemřeli oba rodiče.

Univerzita Karlova udělila O. Bře-zinovi v r.1919 čestný doktorát. V r. 1923 byl zvolen řádným členem České akademie a byla mu nabíd-nuta profesura filozofie na brněnské univerzitě. O pět let později navržen za kandidáta Nobelovy ceny a po-ctěn tzv.Státní cenou. Celou částku sto tisíc korun věnoval spolku Sva-tobor. V oblasti literatury a umění měl mnoho přátel, kteří vyhledávali jeho přítomnost nebo si s ním rádi dopisovali. Častá setkání byla se so-chařem F.Bílkem z Chvojnova, do Tasova jezdil za literátem Jakubem Demlem, ve Lnářích besedoval s básníkem J.Zeyerem, na Křemeš-ník a do Pelhřimova ho přitahoval spisovatel Vysočiny F. B. Vaněk, mnoho dopisů si vyměnil s literár-ním kritikem F. X. Šaldou, atd.

Srdeční choroba, která O.Březinu trápila celý život, byla příčinou jeho skonu v r.1929.

S.Z.

JAKO MOŘE

Polský spisovatel Jan Dobraczyň-ski končí svůj román "Přelévat moře" konstatováním nově zvoleného papeže o Bohu: "On je jako moře..." Neřekl tím nic víc a nic méně než to, co zjevil Pán Ježíš sestře Faustyně Kowalské, kterou Sv. Otec prohlásil druhou ne-děli velikonoční 18. dubna loňského roku blahoslavenou. Všechna fakta jsou podrobně shrnuta ve skvělé knize Otce Josefa Kolářka "Na březích Visly svítá", jež vyšla ještě za totality v Křesťanské akademii v Římě.

Spasitel si přeje, aby se stalo před-mětem úcty Jeho milosrdenství. Je mu zasvěcena druhá velikonoční ne-děle. Pán ví ve své vševědčnosti, jak mnoho duší se bojí učinit rozho-dující krok víry právě proto, poněvadž se cítí být tak velikými hříšníky, že pro ně již není odpuštění. V Písmě svatém Starého i Nového zákona je samozřejmě bezpočet dokladů o tom, že Bůh odpouští pro zásluhy Ježíše Krista každému, kdo o odpuštění sto-jí, kdo v ně věří a upřímně lituje svých vin. Aby tuto pravdu víry zak-tualizoval v čase, zjevil Pán Ježíš nej-prve v 17.století sv. Markétě Marii Alacoque své Nejsvětější Srdce, stále a kdykoliv připravené se smilovat a odpustit, ve 20. století potom bl. Faustyně Kowalské v Polsku své dva paprsky milosrdenství, vycházející z Jeho Nejsvětějšího Srdce. (sestra Faustyna žila v letech 1905-38). Zje-vení Božího milosrdenství usvědčuje ze lži všechny odpůrce Církvi uzna-ných zjevení Ježíše Krista a Panny Marie, kteří poukazují na jejich prý katastrofické výhrůžky. Jistě, jsou tady varování, neboť plodem hříchu je smrt. Z katechizmu víme základní pravdu, že Pán Bůh dobré odměňuje a zlé trestá. Jenže předpovědi trestů za hříchy lidstva nejsou a nikdy nebudou podstatnou a nejdůležitější částí Kristových a Mariiných zjevení. Tou je naopak poukaz na všeobjíma-jící a všeodpuštějící Boží lásku. Po-selství Ježíše Krista sestře Faustyně jsou poselstvím naděje pro všechny, kteří již nedoufají v odpuštění ani u lidí ani u Boha, kteří jsou blízko znechucení sebou samými, kteří snad i pomýšlejí na sebevraždu. Jeho milo-srdenství je bez hranic....

Sv. Otec Jan Pavel II., jehož volbu omilostněná vizionářka sestra Faus-tyna předpověděla, byl právě zjevením Božího milosrdenství inspirován ke své encyklice "Dives in misericordia", v níž píše tato závažná slova: "Církev musí v každé dějinné době, v naší pak zvlášť, považovat za jeden z nej-důležitějších úkolů hlásat a do života uvádět tajemství milosrdenství vyza-řující nám z Krista..." Činí tak skrze svátost smíření. Ve zpovědnici se do-stává Kristova milosrdného odpuštění skrze rozhřešující slova kněze každé-mu, kdo k ní přistupuje s upřímnou lítostí v srdci.

Sestra Faustyna předpověděla mi-mo jiné i současný úbytek zpovědí ve vyspělých zemích Evropy a Severní Ameriky. Vzrůstá počet svatokrádež-ných svatých přijímání, kdy si mnozí vynášejí "rozhřešení" nad svými těž-kými hříchy sami, protože považují za nejvyšší normu "své" svědomí, špatně informované a nechtějící být církví správně poučené, protože potom by bylo nutno skoncovat s cizoložstvím, umělou antikoncepcí, potraty, finan-čními podvody atd. Proto se sestře Faustyně dostalo stejně tak jako dě-tem ve Fatimě vidění pekla, kam lze velmi snadno přijít svatokrádežným přístupováním ke stolu Páně.

Jeho milosrdenství je opravdu ja-ko moře. Jenom je třeba nebát se do tohoto "moře" vstoupit a nebránit se osvobozujícímu a úlevu přinášející-mu vlivu jeho vln. Kdo to pochopí, to-mu nikdy nebudou znít slova Pána Ježíše a Jeho Matky Panny Marie skrze sestru Faustynu a jiné pravé, církví uznané vizionáře jako "kata-strofická" a "hrůzu budící".

Radomír Malý

Počet kněží klesá, počet se-minaristů stoupá

Podle Papežské ročenky zveřejněné ve Vatikánu pro rok 1994 poklesl ve světě počet katolických kněží od r. 1978 o téměř tři procenta. Dnes činí 405 000. V Africe a jihovýchodní Asii stále trvá nárůst kněžských povolání, v Evropě naopak počet kněží za jmenované období klesl o deset procent. Potěšitelný je však celkový nárůst počtu seminaristů v posledních letech, dnes je ve světovém měřítku o 62 procent vyšší než byl v r.1978.

Katolické školy ve světě

Jak oznámil prefekt Vatikánské kongregace pro katolickou výchovu kardinál Pio Laghi u příležitosti 14. Světového kongresu katolických škol, existuje dnes ve světě kolem 190 000 katolických škol všech stupňů. Navštěvuje je celkem přes 40 milionů žáků a studentů. Kardinál připomenul, že katolické školy musejí ukazovat světu, jak je možné bojovat proti diskriminaci ve vzdělání. Právě na nich by měla být samo-zřejmostí naprostá rovnost bohatých a chudých.

Jen třetina žije ve svobodě

Pouze ve třetině všech států světa je uplatňována plná náboženská svoboda bez omezení. Oznámila to organizace pro pomoc pronásledovaným z náboženských důvodů CSI (Christian Solidarity International). Jedná se především o demokratické státy Evropy a Severní Ameriky, i když ne o všechny, neboť v některých je také uplatňována diskriminace náboženských menšin. O plné náboženské svobodě nelze hovořit ani u většiny postkomunistických států, zvláště na Balkáně a v zemích bývalého SSSR. V situaci krutého pronásledování žijí křesťané v severní Africe, na Arabském poloostrově a v Číně.

Část CDU podporuje kardinála

Německá "Iniciativa CDU pro život", sdružující část poslanců a členů CDU, vyjádřila svoji podporu kölnskému arcibiskupovi kardinálu Joachimovi Meisnerovi, který kritizoval vedení CDU za to, že se připojilo k návrhu opoziční SPD na liberalizaci potratů v Německu. V současné Spolkové republice, kde Ústavní soud v Karlsruhe zablokoval parlamentem schválený zákon povolující potrat na požádání do tří měsíců, platí přísnější varianta, umožňující interupce prakticky jen ze zdravotních důvodů a to ještě po povinném poučení o tom, že se jedná o usmrčenou člověka. Jakákoliv jiná forma potratu je trestná. Současný návrh SPD, zelených, FDP a části CDU počítá s beztrestností žen, které půjdou na potrat i s beztrestností lékařů, kteří ho provedou mimo stanožené zákonné předpoklady. Kardinál Meisner prohlásil toto řešení za jednoznačně falešné.

L'Osservatore Romano

Religiozita v Itálii

Podle statistických průzkumů se pravidelně v neděli účastní bohoslužeb 44 procent Itálů, 8 procent se považuje za angažované katolíky, 33 procent chodí do kostela jen příležitostně a na velké svátky, 23 procent jsou buď nepraktikující nebo nevěřící. Milánský arcibiskup kardinál Carlo Martini se vyjádřil, že tento stav je mnohem lepší než v jiných západoevropských státech. Zdůraznil, že nejdůležitějším úkolem církve v Západní Evropě bude prohloubit osobní vztah věřících ke Slovu Božímu - bibli.

L'Osservatore Romano

Evangelizace záchranou světa

Sv. Otec Jan Pavel II. u příležitosti ukončení exercicií ve Vatikáně, jichž se osobně účastnil a které dával tuřínský arcibiskup kardinál Saldarini, řekl: "Evangelizace je stále **Opus divinum a opus humanum, opus Ecclesiae**. V této evangelizaci se musíme konfrontovat se světem. Ne proto, abychom svět soudili, nýbrž proto, aby svět byl spasen, jak chce Kristus."

Papež odsuzuje násilí v Africe

Sv. Otec Jan Pavel II. v promluvě před nedělním Anděl Páně 27. února se dotkl palčivého problému Afriky. Kromě sociálních problémů připomenul také stále rostoucí akty násilí a pronásledování vůči křesťanům, konkrétně jmenoval Súdán a Rwandu.

Nuncius na Slovensku

Arcibiskup Luigi Dossena (69 let), dosavadní nuncius Svatého stolce v Peru, byl jmenován prvním nunciem ve Slovenské republice po rozdělení Československa. Bude sídlit v hlavním městě Bratislavě. Mons. Dossena působí již více než třicet let v diplomatických službách Vatikánu.

ZE SVĚTA...

* Podle průzkumů Emnidova institutu v Německu je antisemitismus stále živý. Každý pátý dotázaný se vyjádřil, že nechce mít Žida za souseda ani se se žádným Židem osobně znát.

* Snížení hranice povoleného alkoholu v krvi při řízení motorového vozidla z dosavadních 0,8 promile na 0,0-0,3 promile požaduje německá katolická Charita.

* Ve Varšavě zemřel známý polský katolický spisovatel Jan Dobraczyński.

* Ženy tvoří celkem 15 procent zaměstnanců a funkcionářů Vatikánu. Většinou jde o civilní osoby, menší část tvoří řeholnice.

* Řím - Etnické čistky na území bývalé Jugoslávie jsou nikoliv jen účinky, ale vědomě zvolený cíl této války. K tomu závěru přichází Ta-deusz Mazowiecki, bývalý polský premiér, dnes mimořádný zmocněnec komise pro lidská práva. Uvádí to ve své zprávě, kterou si vyžádal pro komisi "Justitia et pax" Jan Pavel II. "Je mimořádně těžké podávat zprávu o mnohostranných porušeních základních lidských práv na území bývalé Jugoslávie, na které jsem narazil v různých oblastech," říká hned na začátku této zprávy. Už v prvních dnech jeho pobytu na Balkáně setkal se v Zagrebu s mladou dívkou z bosenskohercegovské Dubice, která mu vyprávěla, jak její snoubenec si musel sám vykopat hrob, dříve než byl před jejíma očima zabit. Nezapomenutelným zůstalo pro Mazowieckého setkání s 3.000 zajatci v Trnopolu. Byli umístěni ve staré škole bez jídla a bez lékařského ošetření. Mnoho chorvatských žen, které ho prosily o informace o pobytu svých mužů, musel nechat bez útěchy: byli už dávno mrtví... (gk)

* Zagreb - Cherubina Kapularová z kongregace Školských sester sv. Františka, které se podařilo utéci z Bugojna v Bosně podala tuto zprávu. Když Srbové na začátku války vyhnali všechny lidi z okolních obcí, uprchli tito do Bugojna. K 18.000 obyvatelům tak přibývalo 24.000, především muslimů. Obyvatelé Bugojna uprchlíky přijali, poskytli jim ubytování a jídlo. Když však potom vznikly roztržky s Chorvaty, začali tito muslimové všechny terorizovat. Často vnikali do domu sester, zahnali je do sklepa pod záminkou, že hledají zbraně a Chorvaty. Sebrali všechno, co se jim hodilo. Jak sestra říká, v jejich jednání už nebylo nic lidského. Tyto zprávy jsou výzvou k neustálé modlitbě.

JEN SHNILÉHO...?

Je něco shnilého v království dánském. Tuto větu dánského prince Hamleta ze stejnojmenného Shakespeareova dramatu nám servírují noviny a televize té země v tisícových obměnách.

"Nestačím žasnout nad skutečností, kolik je v církvi krásných duší," prohlásil nedávno před studenty římských univerzit Jan Pavel II.

Kdo je blíže pravdy, novinářští honci senzací v kalných vodách neřestí a tzv. realisté, přesnější by bylo škarohlídi, vyzbrojení filmovými či televizními kamerami, anebo Boží muž, který byl "povolán na Petrův stolec z daleké země"? Americký prezident Bill Clinton o něm ve vánočním poselství tvrdí: "Žádný jedinec neudělal v posledních letech víc pro rozvoj lidské svobody a pro politickou demokracii než Jan Pavel II. Svou prací, a to jak Vatikánu, tak celé církve, Svatý Otec inspiroval více než kterákoliv osoba, historický boj za svobodu, jehož jsme nadále svědky ve všech končinách světa."

***

Boloňský arcibiskup Giacomo kardinál Biffi vytkl novinářům u příležitosti oslavy vyhlášení deklarace základních lidských práv, že jejich články vždy neodpovídají skutečnosti a že rádi zneužívají slova: "Myslívám si, že to není možné, aby to, co jsem četl v novinách nebo slyšel v rozhlase nebo televizi, neodpovídalo skutečnosti. Když jsem se stal boloňským arcibiskupem a začal být citován a má činnost začala být komentována, přicházely mi první pochybnosti. Jestliže se o mně tvrdily takové věci, jak bych mohl věřit tomu, co se říkalo o druhých. Jako chlapec

jsem rád o pouti zaplatil vstupné, abych si zašel do chodby s křivými zrcadly. Dnes se bavím zdarma zásluhou novinářů a televizních redaktorů."

Na listopadovém zasedání Pa-pežské akademie věd, jež se zabýva-lo právě žhavým problémem genetic-ké manipulace, vzbudilo u novinářů největší ohlas několik vět dr. Luca Montaigne, ředitele Pasteurova ústa-vu v Paříži a vedoucího týmu lékařů-výzkumníků, kteří objevili virus HIV, který je příčinou "moru 20. století", nevyčísitelné a epidemicky se šířící nemoci AIDS. Pařížský profesor si totiž dovolil ve své přednášce před Papežskou akademií malé extempo-re, aby apeloval na katolickou cír-kev, aby povolila používání kondo-mu jako ochrany proti lavinovitému šíření AIDS.

Druhý den palcové titulky mluvi-ly o "šlehnutí bičem, burcování, úto-ku na hierarchii, o ostré kritice mo-rální nepohnutosti církve, a antikle-rikálové se v různých denících střevali do "hlavní brzdy pokroku, Wojtyly."

Je nesnadné předpokládat, že by prof. Montaigne neznal stanovisko redakce odborného časopisu "Rubber Chemistry and Technology" z 24. 1. 1993. Pro jistotu je cituji: Pokud je cílem omezit rozšíření této nemoci (=používání kondomu jako záruky bezpečného sexu zamezující přenos AIDS), je tato rada mylná. Vysoké procento selhání kondomů v zábraně počětí už samo o sobě svědčí proti jejich použití na ochra-nu před nákazou touto smrtelnou nemocí. Protože je virus AIDS asi 450 x menší než spermie, spolehli-vost kondomu v prevenci AIDS je pochopitelně mnohem menší než ve funkci antikoncepce. Je dobře zná-mo, že latexová guma obsahuje in-herentní trhliny, které jsou nejméně 50 x větší než virus AIDS. "Inherent-ní" znamená, že se v ní projevují při-rozeně. Jejich výskyt nesouvisí s podrobnostmi způsobu zpraco-vání, výroby nebo nakládání s ma-teriálem. Tyto trhliny existují v kon-domech, rukavicích a jakékoliv latexové gumě.

Jako redaktor časopisu Americké chemické společnosti věnovaného poznatkům o gumě a její technologii a jako výzkumný pracovník v této oblasti musím označit za absurdní představu, že kondomy umožní ně-komu bezpečný pohlavní styk s no-sitelem viru HIV. Jejich propagování zatímto účelem je nebezpečné a nezodpovědné, uzavírá C. M. Roland v "The Sunday Record" 24. 11. 1993.

Virus HIV měří jednu tisícinu mi-limetru. Podobně jako jiné viry bez potíží prochází porcelánovými filtry. Víme-li, že spermie, které jsou mnohonásobně větší, zastaví struk-tura kondomu se 65-95% spo-lehlivostí (viz těhotenská čísla růz-ných epidemiologických studií), lze zodpovědně doporučovat kondom ja-ko ochranu proti AIDS? Vždyť do mikroskopických pórů gumy, do nichž se žádná spermie nevejde, ji-miž nemůže projít, se virus HIV ve-jde ještě 10 až 30x! Selhává-li kon-dom v 5 až 35% v zábraně těho-tenství, k němuž může dojít pouze v plodném období ženy (a s přihléd-nutím k tomuto faktu je vlastně nutno počet selhání kondomu ná-sobit asi 4x, to znamená 20 až 100%), jak může zabránit infekci vi-rem, který jím volně prochází a je aktivní stále?

***

20. listopadu se objevil v Rudém právu článek předsedy etické komi-se Ústavu pro péči o matku a dítě dr. Uzla, v němž "informuje" o pre-parátu RU-486, který "spolehlivě" vyvolává potrat. S až podezřelým zá-palem jej označuje za "převrat v in-terrupci". Podezření zvyšuje fakt, že lékař podle platných etických zásad musí dbát především o ochranu zdraví pacienta a nesmí se propůjčit ke komerční propagaci ani neškod-ných látek.

RU znamená Roussel Uclaf, jsou to iniciály názvu výrobce RU-486. Ten je jednou větví společností kon-cernu Hoechst AG, který je částí chemického gigantu IG Farben, rozděleného po druhé světové válce. IG Farben vyvinula a dodávala Hitle-rovi pověstný Cyklon B, plyn, pou-žívaný v koncentračním tábořech Třetí říše k vyhlazování nechtěných skupin obyvatelstva. Firma Roussel Uclaf byla vybrána za strategického partnera při privatizaci naší největší farmaceutické firmy - Léčiva Praha. V současné době u nás probíhá re-gistrační řízení preparátu RU-486.

Dr. Uzel ve zmíněném článku ani slůvkem neuvádí výhrady odborníků k tomuto přípravku. Vždyť již v dub-nu 1990 dr. Raymond Godefroid se skupinou dalších zdravotníků upo-zornil na nebezpečí, jakým je RU-486: "Preparáty, vyvolávající men-struační krvácení, trvající průměrně 12 dnů, dosahující takové intenzity, že jsou nutné transfuze a u 10% pa-cientek vyvolávají tak silné bolesti, že je nutné sáhnout k narkotikům, by neměly být označovány za bez-pečné"- a to tím méně předsedou komise Ústavu pro péči o matku a dítě.

Britský lékařský časopis The Lancet v prosincovém čísle 1991 uvádí v souvislosti s užíváním RU-486 pět případů vrozených deforma-cí. Na množící se signály závažných komplikací musela reagovat fran-couzská vláda zákazem užívat tuto metodu u kuřaček a žen nad 35 let.

19. června 1991 prohlásil před-stavitel amerického ministerstva zdravotnictví dr. Carl Peck: "Státní úřad pro léky a potraviny (FDA) je nadále přesvědčen, že RU-486 před-stavuje nerozumné riziko, pokud jde o bezpečnost, a proto je nevhodné, aby byl uvolněn jeho dovoz."

New England Journal of Medicine uveřejnil 8.3.1990 komentář MUDr. Herberta Ratnera k francouzské kli-nické studii o bezpečnosti RU-486. Píše v něm mimo jiné: "Šest autorů tvrdí, že RU-486 s prostagladinem je účinná a bezpečná metoda k časné-mu ukončení těhotenství; jsou to všichni zaměstnanci společnosti, která vydělá obrovské peníze, jestli-že RU-486 bude ve větším měřítku přijat. Zdá se skoro nemožné čelit kampani, kterou prosazují výrobek společnosti... Sledované ženy byly čtyři dny hospitalizovány a pak středisko opustily. Nicméně 75 žen z 2 115 se již nevrátilo na kon-trolu poté, co dostaly prostagladin - a studie se jimi už nezabývá! Není tu ani stopa, že by se činily pokusy je nalézt. Jak dobře vědí epidemiolo-gové, pacienti, kteří "vypadnou" z testů, jsou mnohem důležitější než ti, co zůstanou. Je proto třeba se ptát, zda snad některá neskončila jinde s komplikacemi, které vyžado-valy nemocniční léčení. Nejvíce však zaráží fakt, že pouhých 17 měsíců pokusů na zvířatech ve Francii bylo považováno za dostačující, aby se preparát zkoušel na ženách, které se tak vlastně staly dalšími pokusnými králiky."

Pod tíhou těchto odhalení se fir-ma snaží rozšířit indikace RU-486 na jiné sféry než pouze na gyneko-logii. V rozvojových zemích investuje velké částky na studie o použití to-hoto preparátu u některých one-mocnění mozku. Již

v roce 1985 Baron se spolupracovníky publikovali, že RU-486 je cytotoxický (= buňečný) jed a uvažovali o možnosti použití jako cytostatika u nádorů prsu.

Pouze velmi naivní člověk si bude myslet, že tato masivní kampaň má jediný cíl: péči o matku a dítě a plnění etických zásad, jak u lékařů, tak u žen.

(Řím, na svátek Novorozeňat, zavražděných Herodem v Betlémě - L.P. 1993.)

Přejato z časopisu POLYGON, CU-RYCH

Z DOMOVA...

* Budova kláštera kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Fran-tiška ve Zlíně byla vrácena řeholnicím. Dosud ji stále využívala Technická fakulta VUT.

* Pracovní skupina sdružení Ochrana nenarozeného života ve Zlíně bude sídlit v bývalé ubytovně Baťovy nemocnice. Rozhodla o tom Rada města.

* Ministerstvo školství připravuje zákon, jenž umožní vznik a fungování i nestátních vysokých škol včetně církevních.

TAKÉ JSTE SI VŠIMLI TOHO, ŽE SE KULTURA STĚHUJE DO MĚST A NA VENKOV NEZŮSTÁVÁ SKORO NIC?

Všimli jste si toho, nelíbí se Vám to a chcete pro to něco udělat?

TAK PŘIJEĎTE NA PRUSINY

(okr. Plzeň - jih), kde se koná

16. - 18. září 1994 I. ročník

PRusinského KUlturního LÉta

(soutěžní setkání křesťanských profesionálních i amatérských dětských hudebních skupin a divadelních souborů)

Příhlášky se stručnou charakteristikou Vašeho zaměření zašlete nejpozději do 31. 5. 1994 na adresu:

P. Jiljí Příkaský O.P.
Dominikánský konvent
Jiráskovo nám. 30
301 54 Plzeň
Tel. č. 019/416 60
019/478 82

Bližší informace vám zašleme obra-tem.

Výtěžek akce bude věnován na opravu prusinské fary.

V neděli 10. dubna 1994

o svátku Božího Milosrdenství

bude v chrámu

Pražského Jezulátka

v Karmeličské ul. v Praze

v 15 hodin mše svatá

a adorace u oltáře s obrazem Božího Milosrdenství.

TÝDENNÍ POBYT V AŠI (3.-10.7)

se zájezdy po Bavorsku, Sasku a západočeských lázních
za Kč 3 980,-.

Podrobné informace a přihlášky zašle

AGENTURA 97

poutní cestovní kancelář

Masarykovo nám. 15
254 01 Jílové u Prahy
tel.: 02/995 10 35
02/995 12 09
fax: 02/995 10 35

SFADOSVAZE

S Fatimským apoštolátem do Svaté Země poletí 3. května 1994 společně se 150ti člennou poutní výpravou pan **Antonín Bandouch z Křenovic-Hrušek** a paní **Marie Kosová z Třebíče**. Za přítomnosti veřejné notářky jejich kupony vylovila z velkého koše zaplněného 1 208 došly-mi obálkami pětiletá Monička Veselá z Ptáčova u Třebíče. Ke šťastným výhercům vylosovala Monička dalších 28 hodnotných cen věnovaných Fatimským apoštolátem. Všem výhercům byly výhry zaslány poštou.

O biblickou soutěž byl mimořádně velký zájem a mnohé soutěžící při-vedl k pravidelné četbě Písma svatého.

Fatimský apoštolát děkuje izraelské letecké společnosti EL-AL, která sponzoruje druhou cenu této biblické soutěže. Všem výhercům blahopřeje Fatimský apoštolát pro Českou republiku a těší se s vámi na spolupráci při evangelizacích, poutích do Svaté země či při dalších soutěžích, které připravujeme.

Kdo nevyhrál v soutěži, může se na pouť přihlásit. Bližší informace ve Fatimském apoštolátu v Třebíči, tel. 0618/21098 nebo 5522.

Petr Procházka

Velikonoční svátky jsou svát-ky všech svátků. Neboť po-vznášejí nás od této země a při-vádějí nás do věčnosti, kterou můžeme již zde vírou, nadějí a láskou okoušet.

Sv. Řehoř Veliký

MARIA VE SVĚTLE VÍRY (11)

6. Maria - předobraz církve (2)
(Leo Scheffczyk)

Ve středověku ustoupila tato idea poněkud do pozadí. Ale v novější době se pozvedla opět k původnímu významu a v souvislosti s II. Vatikánským koncilem jí Pavel VI. dodal ještě nový zvláštní akcent: jako původní jádro církve, jako její zástupkyně na samém počátku a jako její dokonalý obraz obdržela Maria z tradice vycházející nové oslovení "**Matka církve**". Ten má pro všech-ny věřící zdůraznit, a to na základě poznatku, který se objevuje již u Augustina, že Maria je "skutečnou du-chovní Matkou údů Kristových, neboť ona svým láskyplným odevzdáním spolupůsobí, že se věřící znovu naro-díli v církvi" (De virgin. 6).

Co znamená tato prapůvodní a účinná jednota mezi Marií a církví, můžeme se ještě šířeji dovědět při hlubším pohledu na tajemství církve. Církev je vlastně souhrnný pojem všech Božích institucí, které směřují k udržení a pokračování vy-kupitelského díla. Z tohoto pohledu znamená církev jen jiné jméno pro t. zv. plnost Krista, rozšíření neboli pleroma Krista, jak o tom píše list k Efezským 1,23. První akt tohoto rozšíření Krista se udál v jeho naro-zení z Panny Marie. Proto Maria již při kladení prvních základů církve učinila něco, co církev dále vůbec dělá, co ale při samotném začátku nemohlo udělat celé společenství, nýbrž v zastoupení pouze jediná Že-na. Maria získala již při narození Krista základní význam pro církev. Stala se při tom svým způsobem zá-stupkyní jak církve tak celého lid-stva. To má pak další důsledek, že Maria jako jediná nesla v sobě cha-rakteristické vlastnosti a uskutečno-vala činnosti, které charakterizují církev jako celek a které církev vy-konává. Maria se tedy stala prvním a současně ve své jedinečnosti nej-vyšším možným uskutečněním církve.

K tomu je ale nutno ihned dodat: Maria jako předobraz, jako první uskutečnění a jako církev v její po-čátku nestojí přirozeně vně církve. Ona je naopak uvnitř. Jestliže je po-dle Augustina oním "excellens", ba dokonce "excellentissimum mem-brum (nejvznešenější úd) ecclesiae", tak zůstává přece údem a je doko-nale zabydlena v církvi.

Při dalším uplatnění této myšlen-ky to ale znamená: jestliže je církev konečným cílem všech Božích insti-tucí ke spáse lidstva, jestliže je ztě-lesněním souhrnu všech vykupitel-ských Božích činů, pak se nelze dívat ani na Mariinu osobnost stejně jako na všechno její osobní konání a pri-vilegia čistě individuálně. Pak je celá Mariina osoba a všechno bohatství její osobnosti k dispozici nejen pro ni a podle ní. Pak vyzařuje ze všeho, čím Maria je, co zahrnují její vlast-nosti a co svými skutky dokonala, tajemství církve, což dále rozvinuto znamená: tajemství celého díla spá-sy a celý Boží vykupitelský řád.

Tím nabývají postava Mariina a její přednosti nový význam, který je mnohem širší a mnohem obsažnější, než kdyby byl omezen pouze na osobně ohraničený fenomén.

Abychom to ozřejmili na jednom zvláštním rysu, budiž poukázáno na Mariino panenství. Přirozeně tato vlastnost má svůj smysl i jako jedi-nečný a individuální znak; není totiž bez významu, že Bůh na důkaz své suverenity a nezávislosti svého jed-nání na vnitřních přírodních silách vybral pannu za matku Mesiáše. Ale kdybychom zůstali jen u tohoto jedi-ného významu, demonstrovala by se tím jen Boží moc a volba jednoho člověka. Hned by zde pro přemýšlejí-cí víru vyvstala otázka: K čemu jsou takové demonstrace? Mají sice každá svůj jednotlivý ohraničený smysl, ale neumožňují poznat žádný další vyšší smysl, který se týká ce-lého lidstva a samozřejmě i každého jednotlivce.

Ale z ekzeziologického hlediska vypovídá Mariino panenství toto: i církev je povolána k panenství, chce-li plnit poslání svěžené Bohem. To znamená pro společenství Božího lidu v první řadě: je povoláno k nad-přirozené víře, k uchovávaní čistoty této víry a k plné odevzdanosti své-mu Pánu.

Podle Augustina musí se tato es-chatologická odevzdanost konkréti-zovat také celostně-tělesně, t. zn. v tělesné panickosti jednotlivých údů a stavů církve. Jinak by Maria jako typ a pravzor církve nebyla brána vážně.

Tím je také naznačen význam ty-pologie Maria-církve pro naléhavost ekumenického problému. Z tohoto hlediska nejde v mariánském učení již o vyzvedávání jednotlivé osobnos-ti. Jde spíše o uznání, ale i o po-vznesení celé církve a konečně celé-ho lidstva před Boží tvář. Ze spáso-dějinného a ekzeziologického aspek-tu není možno Marii pokládat za "bohyni" nebo za vykupitelku po bo-ku Vykupitele. Ano, má svůj vý-znam v církvi a mezi vykoupěnými, ovšem jako jejich první člen. To není méně a může to přinášet pro sebe-vědomí a pro seberealizaci církve ne-smírně silné impulsy.

Ale není to také nic přehnaného, nic co by uráželo Boha a jedinečnost Kristovu, neboť řád spásy platí jen pro lidi, kteří potřebují spásu, niko-liv však pro Toho, kdo spásu přináší a pro Jeho Otce.

Ale když se díváme na Marii jako na typ církve, dochází k něčemu, co bylo také pro evangelické myšlení vroucí touhou, která stále trvá: Ma-riina postava je zbavena nebezpečí izolace od církve a od lidí. Obrazně řečeno, je jako vysoko čnějící kopu-le, která by se pod tíhou vlastní vá-hy (t. zn. izolovaně uctívaná) mohla zhroutit, kdyby nebyla zabudovná do celku pomocí oblouků a sloupů. Tak je její vlastní váha, která se někdy zdá příliš velká, organicky vtažena do celistvosti církve. To od-povídá požadavku evangelického křesťanství, aby mariánské myšlení bylo redukováno na něco uchopitel-nějšího, totiž na církev a na Krista, jehož Tělem církve je. Není tu však míněna žádná úplná redukce, neboť Maria jako pravzor si musí podržet svůj vlastní, k její osobě se vztahu-jící význam.

Je teď otázkou, zda tato vsťíc-nost bude ze strany evangelické vě-rouky také takto pochopena. Již sám Luther tomu přitakal, když čas-to hovořil o této předobrazné jedno-tě, jako třeba slovy: "*Jako anděl, který byl pověřen*

zvěstováním, ne-měl sdělovat nic více, než čím jej Bůh pověřil, tak ani kazatelé a učitelé ne-mají přinášet nic jiného, než rozkaz a zákon Boží, jímž byli pověřeni. A Maria stojí na místě křesťanské církve" (Tappolet).

Podobně se vyjádřil Luther v jed-nom kázání v roce 1523: "Maria představuje církev po synagoze, Alž-běta je synagoga. Alžběta je v domě, Maria venku (Lk 1,40). Alžběta před-stavuje lid, který je pod zákonem, uzavřen v zákoně. Když však přišel Kristus v těle, je Maria mimo zákon. To znamená: církev je svobodná a je vysoko na vrcholku hory". "Je tedy Maria jeho i naše Matka, i když v je-jím lůně byl jen On. Kdo by nechtěl mít takovou milou a mladou dívku za matku? A má být (skutečně) něžným dítětem na klíně matky. Když on (Kristus) je náš, máme i my být tam, kde je on. Všechno, co on má, má být naše, i jeho Matka je naše". Není zde možná žádná pochybnost, že pro Luthera "Maria představovala Matku církev" (Tappolet).

Další otázkou, která se nabízí, je ovšem ta, zda tento ekleziologický pohled v evangelických církvích po reformaci zůstal aktuální a účinný. Zde je nutno skutečně zaznamenat určitý ústup od této myšlenky a ty-pologie, tak jak v průběhu osvícen-ství a racionalismu mariánská my-šlenka ztrácela na významu.

Ale když se v lutheránské teologii ve 20.století opět probudila, objevila se zde znovu i typologie Maria-církev. Podává nám o tom výmluvné svědectví M. Thurian: "Jelikož je Ma-ria přítomna v církvi jako první křes-tanka, neboť je obrazem církve, nále-ží jí místo v hlásání Božího slova v církvi i místo v životě věřících ..." Maria jako první křesťanka má tedy nárok na své místo v hlásání a na-uce. Ale následuje pokračování: "Je-li-kož Maria jako obraz věrného a mi-lostí zahrnutého Božího lidu je vyni-kajícím členem církve, musí pře-ce po-skytovat liturgii podnět k zvláštní Boží chvále..." Ale také "při svém boji musí se církev dívat na eschatolo-gická znamení Apokalypsy: na Ženu oděnou sluncem, vesmír pod jejíma nohama, hlavu korunovanou dva-nácti hvězdami; tato žena to je sama církev, která navzdory svému tuhé-mu boji na tomto světě má své zaslí-bení a svou slávu". Odtud je Maria pro církev osobní ručitelkou trvalého zaslíbení.

Takto tedy není evangelickému pojetí víry celkově cizí poznatek, že "postavy Matky Boží a církve se na-vzájem prolínají. Je možno hovořit o jedné vždy jen to, co platí i pro dru-hou"(H. Asmussen).

Rozdílnost se objeví teprve tam, kde se ptáme na skutečné působení Mariina konání v církvi, anebo na roli prostřednice pro věřící a pro Bo-ží lid v církvi.

(Překlad Lubomír Štula)

POZVÁNKA

na vzpomínkovou slavnost

**k 20. výročí úmrtí
Štěpána kardinála Trochty,**

salesiána, rodáka z Francovy Lhoty - zemřel 6. 4. 1974 -, která se koná na svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka

**v sobotu 23. dubna 1994
ve Francově Lhotě.**

Program:

v 10,15 hod.: koncelebrovaná mše svatá kněží s otcem arcibiskupem olo-mouckým mons. Janem Graubnerem. Na závěr posvěcení pamětní des-ky, která bude umístěna v předsíni místního kostela;

12.00 hod.: odjezd hostů do restaurace na Ranči na společný oběd;

14.00 hod.: program salesiánské rodiny v družstevním domě pro veřejnost - vzpomínky na kardinála Štěpána- vystoupí bývalí sekretáři pana kar-dinála, sestry FMA, sales. novicové a další účastníci - vyprávění, scény, zpěvy, atd.

Doprava od Francovy Lhoty:

-Osobní vlak přijede do Horní Lidče v 8,16 do Hranic, Val. Mezi-říčí. Vsetína. Rovněž od Bylnice při-jede vlak v 8,15. Od těchto spojuj pojede z nádraží ČSD Horní Lideč zvláštní autobus do Francovy Lhoty.

- Z autobusového nádraží Vsetín (st.č.16) pojede v 9,10 autobus ČSAD přímo do Francovy Lhoty (lin-ka Vsetín - Val. Senice). Vystoupí se v 9.50 na zastávce ve Francově Lho-tě "u Pavlíků", odkud je 5 min. do kostela.

- Další vlak přijede do Horní Lidče v 9.38 jako spěšný od Olo-mouce, Hranic, Val. Meziříčí, Vsetí-na. Rovněž z nádraží ČSD H. Lideč odjede od tohoto vlaku zvláštní auto-bus do Francovy Lhoty přímo ke kostelu.

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

KARMA

Orientální představa o automa-ticky fungujícím systému odplaty za dobré či zlé skutky, která se uplatňuje především tak, že řídí proces */reinkarnace t. j. převtělování. Kar-ma má charakter individuální nebo kolektivní. Individuální karma určuje na př. kdy, komu a kde se má člověk znovu narodit, jak tvrdí */antroposofové, nebo vidí příčinu těles-né vady novorozené v dřívější vině znovuvtělené duše nebo jeho matky. Teorie kolektivní karmy bylo využí-váno na př. k vysvětlování a zdůvod-ňování židovského holokaustu za druhé světové války (Edgar Cayce). Karma znamená v podstatě náhradu osobního Boha. Člověk podle tohoto pojetí je se svou karmou ponechán sám sobě a má jedinou možnost: stát se sám pro sebe svým spasite-lem, což staví karmu do příkrého rozporu s křesťanstvím.

PŘÍKLAD MATKY DĚTEM JAROSLAV OLŠAVA

Na horách ležel ještě sníh. Vrátil jsem se po poledni z nedělních bo-hoslužeb. Sotva jsem si zatopil, roze-zvučel se zvonec u domovních dveří. V předsíni stál muž a vyřizoval mi přání matky, abych ji přijel zaopat-řovat. Hned jsem se vydal se svým vozem na cestu. Při vstupu do domu jsem byl překvapen, že je kuchyně plná lidí. Pokračoval jsem otevřený-mi dveřmi do světnice, kde bylo na stole vše vzorně přichystáno. Hospo-dyně seděla v nedělních šatech na židli a hluboce se klaněla. Po úvod-ních modlitbách jsem zavřel dveře, abych mohl starou matku nerušeně vyzpovídat. Potom jsem dveře zase otevřel a následovalo svaté přijímá-ní. Ještě se postupovalo podle staré-ho ritu. Po díkučinění řekla ta paní silným hlasem: "A nyní mi, pane fa-ráři, udělte svaté pomazání, aby mo-je rodina viděla, jak se připravuji na věčnost." Něco takového jsem slyšel ponejprv. Byl to hlas paní domu, hlas vládkyně nad hospodářstvím, hlas, který se nezachvěl v tak vážné chvíli. Hospodyně ještě žila do poz-dního léta.

V těch končinách jsem se ještě setkával s příkladným chováním do-mácích při příchodu kněze, přináše-jícího Nejsvětější svátost. Lidé pada-li na kolena a ti nemohoucí na židli nebo na lavici se skláněli.

Nejednou jsem byl svědkem chvíle, že před svátostí smíření ne-mocný otec nebo matka objímali se s dospělými dětmi a vzájemně se odprošovali a odpouštěli si. S plnou vážností se prožívala událost, která možná již spěchala k závěru pozem-ského putování. Věřící cítili dotyk věčnosti.

V jedné farnosti mě ve dvě hodi-ny v noci vyburcoval zvonec. Měl jsem jet hned zaopatřovat stařenku. Tenkrát jsem měl jízdní kolo. Farní-ci mě vozili. U kostela stála selská bryčka. Bylo to na podzim. Koník tryskem uhaněl do vzdálené vesni-ce. Vstoupil jsem do světnice a tam plno lidí. Je to velká událost, když přichází Bůh. Proto dospělí přerušili spánek a přišli ze sousedství vítat svého Spasitele. Kolik úcty bylo dřív mezi venkovany. Nebyl blahobyť, byl však velký majetek víry. V adventě ta babička si to přicupitala k před-vánoční zpovědi. Mnoho znám pří-padů, že po přijetí svátosti nemoc-ných opět se postavili na nohy a ko-nali své dřívější povinnosti, jak se ostatně za to modlíme při zaopatřo-vání.

Snad je to ten všeobecný roz-klad, který zcela neviditelně posou-vá základní otázku budoucnosti člo-věka, jeho spásu a přípravu na věč-nost, kamsi ad akta. Výhodu má každý, kdo žije poctivě z víry. U ně-ho věčnost začíná dnes, toto ráno a tento večer. Střelka na jeho kompa-su je zaměřena ustavičně k Srdci Páně, k přístavu bezpečí, odkud Je-žíš jako zářící maják vysílá signály nesmírné útěchy, že o nás ví, že je s námi, že s jeho pomocí to zvládne-me, jenom nesmíme bloumat daleko od něho a obracet se k němu zády. Věčnost začíná naší dobrou modlit-bou i svědomitou prací, naší tichou službou i trpělivostí s křížem, naším nejkratším vyjádřením úcty k Bohu: ano, Otče.